

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 258/2020
11.03.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., насеље ..., Општина ..., чији је пуномоћник Ивана Комадинић, адвокат из ..., против туженог Оператор дистрибутивног система „ЕПС Дистрибуција“ ДОО из Београда, Огранак Ужице, чији је пуномоћник Немања Влчек, адвокат из ..., ради извршења уговора, одлучујући о сукобу стварне надлежности између Вишег суда у Ужицу и Апелационог суда у Крагујевцу, на седници одржаној 11.03.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За одлучивање о жалби туженог, изјављеној против пресуде Основног суда у Ужицу П 786/18 од 08.08.2019. године, стварно је надлежан Виши суд у Ужицу.

Образложење

Основни суд у Ужицу, пресудом П 786/18 од 08.08.2019. године, усвојио је тужбени захтев тужиле, тако што је обавезао туженог да настави да испуњава обавезе из Уговора о испоруци електричне енергије тужили, све према Општим техничким условима за прикључење електричне инсталације објекта потрошача на дистрибутивну електроенергетску мрежу по мерном уређају ЕДБ ..., који је у својини тужиле у ..., насеље ..., Општина ..., у року од 15 дана од дана пријема пресуде. Обавезао је туженог да накнади тужили трошкове поступка у износу од 74.250,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Против наведене пресуде, тужени је изјавио жалбу.

Тужилца је поднела одговор на жалбу.

Апелациони суд у Крагујевцу, решењем Гж 4894/19 од 05.11.2019. године, уступио је списе предмета Основног суда у Ужицу П 786/18, Вишем суду у Ужицу, као стварно и месно надлежном суду ради одлучивања о жалби туженог. У образложењу је указао, да се у конкретној ситуацији ради о спору мале вредности на основу одредбе члана 486. став 3. Закона о парничном поступку, па како је предмет тужбеног захтева чинидба (наставак испоруке електричне енергије), која не представља новчано потраживање, да је за поступање у овом предмету по изјављеној жалби стварно надлежан Виши суд у Ужицу, на основу одредбе члана 23. став 2. тачка 3. Закона о уређењу судова.

Виши суд у Ужицу, није прихватио стварну надлежност, већ је уз допис Гж 1117/19 од 30.06.2020. године, списе предмета доставио Врховном касационом суду, ради одлучивања о сукобу стварне надлежности између судова исте врсте. У образложењу је указао, да се у конкретној ситуацији не ради о спору мале вредности, с обзиром на то да се ради о непроцењивом предмету, имајући у виду да тужилац у тужби није навео вредност предмета спора. Затим, да је предмет спора чинидба, при чему тужилац не наводи да пристаје да уместо тражене чинидбе прими новчани износ који је мањи од 3.000 евра у смислу члана 468. ЗПП, због чега је за одлучивање о изјављеној жалби стварно и месно надлежан Апелациони суд у Крагујевцу, на основу одредбе члана 24. став 1. тачка 3. Закона о уређењу судова.

Врховни касациони суд је одлучујући о сукобу стварне надлежности на основу одредбе члана 22. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18 и 18/20), а у вези одредбе члана 30. став 2. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр.116/08, 104/09, 101/10, 31/11, 78/11, 101/11, 101/13, 40/15, 106/15, 13/16, 108/16, 113/17, 65/18-УС, 87/18 и 88/18-УС), утврдио да је за одлучивање у другом степену о изјављеној жалби туженог, стварно надлежан Виши суд у Ужицу.

Тужба је поднета 17.08.2018. године. У тужби је наведено да је вредност предмета спора непроцењива, док је првостепени суд таксу на тужбу одредио у укупном износу од 3.750,00 динара а такса на пресуду у укупном износу од 3.900,00 динара.

Према Тарифном броју 1. став 1. тачка 2. Закона о судским таксама („Службени гласник РС“ бр. 28/94 ... 95/2018), такса на пресуду у укупном износу од 3.900,00 динара одговара вредности предмета спора у износу од 50.000,00 динара.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, је прописано, да, спорови мале вредности, јесу спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Одредбом става 3. овог члана, као спорови мале вредности сматрају се и спорови у којима се тужбени захтев не односи на потраживање у новцу, а тужилац је у тужби навео да пристаје да уместо испуњења одређеног захтева прими одређени новчани износ које не прелази износ из става 1. овог члана (члан 33. став 1). Одредбом става 4. овог члана, да, као спорови мале вредности сматрају се и спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора коју је тужилац у тужби навео не прелази износ из става 1. овог члана (члан 33. став 2.).

Како је у конкретној ситуацији предмет тужбеног захтева чинидба и према одређеној такси на пресуду утврђена вредност предмета спора у износу од 50.000,00 динара, који износ очигледно не прелази динарску противвредност износа од 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то се ради о спору мале вредности, у смислу одредби члана 468. ЗПП, због чега је за одлучивање о изјављеној жалби тужене против пресуде Основног суда у Ужицу П 786/18 од 08.08.2019. године, стварно надлежан Виши суд у Ужицу, на основу одредбе члана 23. став 2. тачка 3. Закона о уређењу судова.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 22. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправака
управитељ писарнице
Марина Антонић